

O nečekaných setkáních s Boží mocí

Základ kázání: Iz 61,1-3

Čtení: Lukáš 6,31-38

Úvod pro děti

Když už byli učedníci bez Ježíše, začali se po nedělích scházet s jeho dalšími žáky a příznivci a bylo jich čím dál víc a byli všem lidem milí. To proto, že na ně sestoupil Boží duch. Ovšem Duchu svatého nemá člověk v hrsti a zanedlouho tyhle křesťany hnali z města, protože už jim milí nebyli, a oni se rozprchli po všem světě a jejich víra s nimi.

Apoštol Pavel a jeho kolegové si plánovali, kam tu víru ponесou teď a kam potom, ale dopadlo to jinak. Boží duch jim prý zabránil jít, kam měli namířeno, a tak šli jinam. A proč ne, říkal si Pavel (který byl zrovna nemocný), Bůh to asi chce jinak, tak ať je po jeho. Do nového cíle to sice bylo nějakých 1 500 kilometrů, ale Pavel byl dobrodružná povaha.

Přišli do města, kde nenašli, na koho se obrátit, a tak šli zase za hradby. Tam potkali pár žen, mezi nimi jistou Lydii, a povídali si s nimi a řekli jim o Ježíšovi a pak je i pokřtili. „Jestli mi důvěřujete, že věřím v Krista,“ řekla jim ta už pokřtěná Lydie, „tak se ubytujte u nás.“ Takhle se začalo zabydlovat evangelium tady v Evropě.

Iz 61,1-3: Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlící, pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. Nazvou je „Stromy spravedlnosti“ a „Sadba Hospodinova“ k jeho oslavě.

I. Setkání s posedlou dívkou

Ve městě Filipis, kam nedávno dorazil apoštol Pavel se svým doprovodem, žila jakási slečna, která lidem předpovídala budoucnost. Byla to otrokyně a svým majitelům tím vydělala dost peněz. Ta teď provázela Pavla a jeho kolegy na každé bohoslužby a cestou povykovala jak reklamní agent, že jsou to služebníci Boží a že lidem přišli zvěstovat cestu ke spáse. Reklama to byla hlasitá, ale milé to Pavlovi nebylo. Ona ta dívka byla čímsi posedlá, a tak ji Pavel uzdravil. Čímž přišel o reklamu (to ho asi těšilo), ta dívka přišla o nemoc (toho není proč litovat), ale problémy tím teprve začaly. Majitelé té otrokyně zjistili, že je zdravá, což je sice pěkné, jenže už nebude posedle prorokovat a to pěkné není, protože to byla placená služba. Viděli to tak, že ta slečna byla jejich majetek a Pavel jim ten majetek tím uzdravením poškodil a teď by jim měl proplatit ušlý zisk.

Chcete-li někoho lynčovat a poštvat proti němu davy, nemůžete nahlas mluvit o svém ušlém zisku a musíte najít něco chytlavého. A tak mluvili o národních zájmech, které je před přivandrovalci třeba chránit. Dav na tenhle špek spolehlivě skočil, ba i soudcové na to slyšeli, a tak se křičelo, smýkalo, svlékalo, bičovalo a zavíralo.

Jen co Pavel pomohl nemocné, už z něj byl vyvrhel tomuto městu nebezpečný. Záhy je i s kolegy ve vězení, řetězy na ruku, nohy v kládě, zbičovaná záda a mizerné vyhlídky. Ale místo co by se litovali, pojali to tak, že někdy je člověku opravdu mizerně a šance na zlepšení jsou pramalé, Bůh nás však ani v takové situaci neopouští. Tohle se přece myslí vyprávěním, jak sám Kristus taky zažil a nesl příšerný průšvih. Zlé události bývají předzvěstí ještě horších, jenže mohou být i kulisami, v nichž se projeví Boží milosrdenství. Moc bezmocných, svoboda spoutaných, radost chudých, naděje nemocných...

Když přišla půlnoc, tradiční hodina duchů a strašidel, začali Pavel a ti druzí zpívat a chválit Boha. O půlnoci se přece noc láme a blížíme se ke světlu.

II. Jak to bylo v kriminále

Té noci přišlo i zemětřesení, po němž pouta nedržela a dveře vězení byly dokořán a vězňové, kteří si zachovali Boží svobodu i v kriminále, jsou teď volni i doslova. V tom se tu objevil zděšený žalářník. Zemětřesení nepřišlo jeho vinou, ale na to se nadřízení ptát nebudou a vinu za všechno nesou vždycky ti dole, tedy on. Vězení je v troskách, vězni kdovíkde, nejvyšší čas se oběsit, než mě přijdou zatknout, povídá si.

Pavel ho zastavil: “Nedělej to, my jsme všichni tady!” Žalářníka to vyvedlo z míry, a místo co by je nechal znovu spoutat, aby mu přece jen neutekli, se začal pít po té jejich vnitřní svobodě a jestli by jí kousek nevybyl i pro něj. A tak mu vyprávěli o Kristu a on se dal pokřtít a pak je vzal do svého domu, ošetřil je a pohostil. Dost tím riskoval, jenomže moc jeho nadřízených není přece tak veliká, aby ji poslouchal víc než tu Boží.

U soudu byl toho rána poněkud poprask. Ono to s těmi národními zájmy není tak horké, když zchladnou hlavy. Pánové nahoře si přáli ty muže soudit, ale není k tomu důvod, tak je pustíme. “Jste svobodni!” oznámil Pavlovi a jeho kolegům žalářník a byl rád, že to dopadlo takhle. Pavel a spol. byli vnitřně svobodní i bez toho a na dobrodiní mocných jejich volnost v Bohu není závislá. Ale tak snadno to těm potentátům neprojde. “To by se jim líbilo,” povídá Pavel, “veřejně nás nechají nespravedlivě zbičovat a zavřít, a pak potají pustí z vězení? To ne - my se odtud neheme, dokud nás nepřijdou propustit osobně, veřejně a s omluvou!”

Dnes bychom řekli, že se odvolal na lidská práva, která jim nikdo nesmí brát, tehdy se tomu říkalo práva římského občana. A soudcové, kteří pod tlakem kohosi mocného překročili svou pravomoc, se teď kapku zalekli a skutečně se dostavili, omluvili a osobně propustili vězně na svobodu. Není to nadbytečné? Stačí, že se dostali z vězení, proč se ještě domáhat tady těch práv? Protože církve tu není pro sebe, ale pro druhé: utištěným to třeba dodá kuráže a všelijakým papalášům to sice bude proti srsti, ale

půjde jim k duhu, když jim lidi nedají pokoj a připomenou, jak se to má se službou, s vládou, s právy, s respektem k pravidlům a s mocí. Jistěže to neuslyší rádi, ale třeba to přinese ovoce ve vztahu mocných k dalším případům, které nastanou.

III. Co bude dál

Pavel a ti druzí pak šli zase dál. Neobrátili tenkrát na víru celé město a naopak tu zažili ostudu a značné nepříjemnosti. Ale zůstala tu skupina křesťanů, která bude číst bibli, scházet se, zpívat a pomáhat. Paní Lýdie, žalářník a jeho rodina, třeba i tamta vysvobozená dívka. Snad si zapamatovali, co je Pavel učil: o Boží milosti, která člověku nabízí nadějný pohled na život, i když jsme v maléru. Na to, co vypadá jako zlý osud, zkuste pohlížet s větší nadějí: jako na zlé kulisy dobrého Božího příběhu, který žijeme. A že se více sluší naslouchat Bohu a jeho milosti než lidem a jejich choutkám. Někdy se hodí i dobrodružná povaha a kus odvahy a důslednosti, abychom druhým pomohli spatřit a prožít, co všechno nám Bůh v Kristu dopřává a dává.

Požehnání:

Bůh se zjevil právě tam, kde to nikdo nečekal: ve spravedlnosti lidských vztahů. Stará se o ty, koho jsme bez zájmu minuli, a chrání oběti našeho systému, aby v jejich příbytích mohl vypuknout jásot a radost.

Kéž vás těší a podpírá, že lidským malérem se nekončí - ani když na nás dolehne, ani když ho způsobíme sami: protože všemohoucí Boží láska přináší do našeho světa odpuštění a s ním i spravedlnost a pokoj. Ty ať vás provázejí a chrání, neboť od Boží lásky vás nemůže odtrhnout opravdu nikdo a nic. Amen.